

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/63/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419202458
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4419202458.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobcu: I. I. I., W.Y..R., so sídlom F. XXXX, XXX XX F., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s.r.o., so sídlom Ernestova bašta 2, 940 01 Nové Zámky, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 18C/27/2019-245 zo dňa 25.09.2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 18C/27/2019-357 zo dňa 21.01.2022 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti zaplatenia sumy 10.434,63 eura a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec v tejto časti vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti zaplatenia sumy 8.396 eur. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.434,63 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcu zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Nové Zámky náhradu trov znaleckého dokazovania v sume 556,12 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 51,80 %. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia náhrady škody v sume 43.288,40 eura z dôvodu nedôvodného zdržiavania nákladného ťahača s príslušenstvom. K zaisteniu ťahača vo vlastníctve žalobcu došlo dňa 27.12.2013 a k jeho vráteniu dňa 14.09.2017. Žalobca namietal, že ťahač bol mimo prevádzky tri roky a deväť mesiacov, a preto bolo potrebné vynaložiť náklady v sume 3.192,40 eura na jeho sprevádzkovanie, ktoré boli vyčíslené znaleckým posudkom č. 52/2017 znalca H.. F. O.. Už rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/144/2014-103 zo dňa 26.11.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.08.2016 a vykonateľnosť dňa 29.08.2016, bola žalovaná zaviazaná vydať žalobcovi nákladný ťahač zn. Y., typ Q. XXX.XX T, rok výroby XXXX, e. č. S.-XXX, VIN: B osvedčenie o evidencii vozidla P 2 kusy kľúčov k vozidlu, 1 kus diaľkové ovládanie uzamykania vozidla, úradný preklad osvedčenia o evidencii vozidla a úradný preklad faktúry, prináležiacie k zaistenému motorovému vozidlu, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, č. k. 9C/144/2014-103 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/101/2015-135 zo dňa 20.04.2016. Ministerstvo vnútra SR ako žalovaný subjekt odmietlo predmetný ťahač s príslušenstvom vydať žalobcovi z dôvodu podania dovolania voči rozhodnutiu odvolacieho súdu. Žalobca sa domnieval, že už okamihom vydania rozhodnutia Okresného súdu Nové Zámky, č. k. 9C/144/2014-103 zo dňa 26.11.2014 bola otázka vlastníckeho práva predmetného nákladného ťahača vyriešená a Ministerstvo vnútra SR,

ktorý vlastníkom ťahača nebol, ho neoprávnene žalobcovi zadržovalo, čím sa dopustilo nesprávneho úradného postupu. Žalovaná strana nerešpektovala nielen výsledky vykonaného dokazovania, ale ani právny názor Okresného súdu Nové Zámky vyjadrený v rozsudku č. k. 9C/144/2014-103 a tento napadla odvolaním, a následne napadla dovolaním aj potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu č. k. 5Co/101/2015-135. Žalobca bol toho názoru, že zo strany žalovanej došlo k nesprávne úradnému postupu, čím boli splnené všetky predpoklady na priznanie nároku na náhradu škody pozostávajúcej z ušlého zisku za obdobie rokov 2014 až 2017 a z nákladov potrebných na sprevádzkovanie ťahača.

2. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nezákonným úradným postupom je čiastočne dôvodná. Uviedol, že Policajný zbor Slovenskej republiky zaistil žalobcovi nákladný ťahač značky Y., typ Q. v súlade s § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. a odporučil žalobcovi v súlade s § 21 ods. 9 citovaného zákona, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnil vlastnícke právo na príslušnom súde. Žalobca si vlastnícke právo k ťahaču uplatnil na Okresnom súde Nové Zámky. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 9C/144/2014 a v uvedenej veci rozhodol súd rozsudkom, ktorým zaviazal žalovanú stranu vydať ťahač žalobcovi. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie. Súd nepovažoval za dôvodné úvahy žalobcu o tom, že žalovaná nemusela voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie podávať odvolanie, keďže vlastnícke právo žalobcu k ťahaču bolo dostatočne preukázané. Uviedol, že žalovanej nemožno uprieť, aby v civilnom konaní uplatnila opravný prostriedok proti rozsudku súdu prvej inštancie. Takéto právo žalovanej jednoznačne vyplýva z príslušných ustanovení CSP. Súd mal preukázané, že rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/144/2014-103 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu č. k. 5Co/101/2015-135, čím nadobudol dňa 29.08.2016 vykonateľnosť. Žalovanej teda vznikla povinnosť vydať žalobcovi ťahač najneskôr dňa 29.08.2016. V zmysle uvedeného skonštatoval, že žalovaná držala u seba ťahač v období od 27.12.2013 do 29.08.2016 oprávnene.

3. Uviedol, že v uvedenom období bola žalovaná detentorom ťahača. Keďže Občiansky zákonník povinnosti detentora priamo neustanovuje, použil súd v danom prípade v súlade s § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka analógiu legis a na vzťah žalovanej ako detentora ťahača aplikoval ustanovenia § 659 Občianskeho zákonníka zmluvy o vypožičke. Podľa § 661 ods. 1 Občianskeho zákonníka je vypožičavateľ a teda detentor, okrem iného vec, ktorú má v detencii povinný chrániť pred poškodením, stratou alebo zničením. Vypožičavateľ je teda povinný vykonávať bežnú údržbu veci bez nároku na náhradu nákladov, ktoré vynaložil v súvislosti s údržbou. Je nepochybné, že v čase v ktorom sa ťahač nachádzal vo faktickom ovládaní žalovanej, bola žalovaná povinná postarať sa o to, aby na ťahači nevznikli škody. K bežnej starostlivosti o ťahač nepochybne patrí zabezpečenie výmeny oleja, dobíjanie batérie, starostlivosť o pneumatiky, čo žalovaná neurobila. Nesprávny úradný postup žalovanej teda súd videl v prvom rade v tom, že žalovaná nevynaložila dostatočné úsilie na to, aby na zadržanom ťahači nevznikla škoda. Úvahy o tom, že by náklady spojené s údržbou ťahača vznikli žalobcovi aj vtedy, keby ťahač nebol zadržaný, nepovažoval súd za relevantné. V období od 27.12.2013 do 14.09.2017 bol ťahač vo faktickej detencii žalovanej, ktorá sa oň mala riadne postarať. Zo znaleckého posudku znalca H.. F. O. mal súd preukázané, že náklady, ktoré žalobca vynaložil na sprevádzkovanie ťahača vo výške 3.192,40 eura, zodpovedajú reálnym nákladom. Z dôvodu, že žalovaná sa o ťahač v čase, keď ho mala u seba, riadne nestarala a nevykonávala jeho údržbu, spôsobila žalobcovi škodu, ktorú súd žalobcovi priznal.

4. Nesprávny úradný postup žalovanej videl súd ďalej v tom, že žalovaná nevydala žalobcovi ťahač dňa 29.08.2016 tak, ako bola zaviazaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky. Podanie dovolania zo strany žalovanej nemalo odkladný účinok. Súd preto prijal záver, že od 29.08.2016 až do 14.09.2017 mala žalovaná ťahač u seba neoprávnene, žalobca ho nemohol riadne užívať, s čím je spojený vznik ušlého zisku, ktorý súd vyčíslil vychádzajúc zo znaleckého posudku č. 1/2020 za rok 2016 na sumu 3.384,23 eura a za rok 2017 na sumu 3.858 eur a vo zvyšnej časti nároku žalobu zamietol. Žalobcu zaviazal rozsudkom zaplatiť finančný rozdiel medzi výškou poskytnutého preddavku a sumou priznaného znaleckého dokazovania vo výške 556,12 eura. Žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 51,80 %, ktorá predstavovala jej čistý úspech voči žalobcovi. Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil podľa § 21 ods. 1, 9 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a), d), § 4 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 129 ods. 1, § 661 ods. 1, § 853 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Namietala, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedla, že ťahač bezodkladne vydala žalobcovi dňa 14.09.2017 po tom, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o jej dovolaní uznesením č. k. 2Cdo/20/2017-158, ktoré jej bolo doručené dňa 11.09.2017. Namietala, že spolu s dovolaním podala i návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí, pričom mala za to, že pred rozhodnutím dovolacieho súdu o odklade vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí nebol príslušný orgán oprávnený predmetný ťahač vydať. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa skutočnou škodou rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do predošlého stavu. Žalobca pri vyčíslení škody vo výške 3.192,40 eura vychádzal zo znaleckého posudku č. 52/2017 H.. F. O., znalca z odboru cestnej dopravy, ktorého úlohou bolo určiť náklady na sprevádzkovanie predmetného ťahača a nie určiť výšku škody. Poukázala na skutočnosť, že v konaní o náhradu škody je potrebné rozlišovať medzi pojmami „sprevádzkovanie vozidla“ a „škoda na vozidle“. Z listiny „Vrátenie vecí“ zo dňa 14.09.2017, ktorú žalobca podpísal, vyplýva, že predmetný ťahač bol „bez viditeľných poškodení“ a bol „pojazdný“. Karoséria, motorový priestor, sklá vozidla a osvetlenie, pneumatiky a disky, interiér vozidla, iné zariadenia a veci boli v deň vrátenia predmetného ťahača bez poškodenia. Nie je preto zrejmé, na základe akých skutočností dospel prvoinštančný súd k záveru, že nevyňaložila „dostatočné úsilie na to, aby na zadržanom ťahači nevznikla škoda“, keď ťahač žalobcovi vrátila bez viditeľných poškodení a pojazdný. Skutočnosť, že žalobca vynaložil na sprevádzkovanie predmetného ťahača vyššie uvedenú sumu, nie je samo o sebe tiež dôkazom preukazujúcim, že tvrdená škoda vznikla v priamej bezprostrednej príčinnej súvislosti s jej nesprávnym úradným postupom, titulom ktorého sa žalobca náhrady škody domáha, a to nevydaním predmetného ťahača žalobcovi na základe vykonateľného rozsudku v konaní o vydanie veci. Súd pri priznaní škody v sume 3.192,40 eura nevezal do úvahy ani tú skutočnosť, že predmetný ťahač bol podľa právneho názoru súdu v čase od 27.12.2013 do 29.08.2016, t. j. cca necelé tri roky, zadržovaný oprávnene. Žalovaná ďalej namietala neprimeranú výšku skutočnej škody, bežné opotrebovanie jednotlivých súčiastok, ku ktorému by došlo aj v prípade, ak by žalobca predmetný ťahač riadne využíval na podnikanie, v prípade, ak by ťahač „stál“ u žalobcu. Vo vzťahu k ušlému zisku súd konštatoval, že od 29.08.2016 do 14.09.2017 mala ťahač u seba neoprávnene a žalobca ho nemohol riadne užívať, preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu ušlého zisku iba za uvedené obdobie, pričom vychádzal zo znaleckého posudku č. 1/2020, avšak nevezal do úvahy skutočnosť, že úlohou znalca bolo iba vyčísliť výšku ušlého zisku. V zmysle ustálenej judikatúry sa ušlý zisk prejavuje stratou očakávaného výnosu. Nestačí pritom len pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, ale musí byť s istotou preukázané, že pri pravidelnom behu veci (nebyť škodnej udalosti, resp. protiprávneho konania škodcu) mohol žalobca dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Žiadnu fikciu ani domnienku existencie ušlého zisku zákon nezakladá, účelom inštitútu náhrady ušlého zisku je nahradiť poškodenému stratu vzniknutú tým, že v dôsledku škodnej udalosti bol pripravený o príjem/zisk, ktorý by inak dosiahol vlastnou zárobkovou činnosťou. V zmysle ustálenej súdnej judikatúry vzťahom príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a vznikom škody sa v právnej teórii označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Otázka priamej príčinnej súvislosti sa musí riešiť konkrétne v každom jednotlivom prípade zhodnotením všetkých vzájomných okolností. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a starostlivé zváženie všetkých okolností. Pre priznanie náhrady škody v podobe ušlého zisku v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nestačí len tvrdenie žalobcu o ušlom zisku, ale žalobca musí preukázať jednak, že škoda pozostávajúca z ušlého zisku mu reálne vznikla (na predmetnom ťahači), jednak, že táto škoda mu vznikla v požadovanej výške, a to v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, titulom ktorého sa tejto škody domáha. Vzhľadom na preukázané skutočnosti, a to pokles vozidiel v dôsledku poklesu vodičov u

žalobcu, neodstúpenie žalobcu od žiadnej konkrétnej zmluvy v danom období, nevyužívanie niektorých vozidiel žalobcu po celý rok, výpočet ušlého zisku vypočítaný priemerne na jedno vozidlo na rok, má za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Nie je zrejmé, na základe akých skutočností prvoinštančný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k skutkovým zisteniam ohľadne preukázania existencie a výšky ušlého zisku a následne aj príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná poukázala v odvolaní na listinu „vrátenie vecí“ zo dňa 14.09.2017. Z uvedenej listiny však nevyplýva, či došlo k podrobnej prehliadke vozidla, ako napríklad tachografu, akumulátora ľahača, snímača tlaku oleja, či stav filtrov. Z tejto listiny vyplýva len to, že príslušník Policajného zboru sa zamerlal na vzhľadový stav zaisteného vozidla a evidentne nedošlo k podrobnej prehliadke vozidla. Zo znaleckého posudku H.. F. O. vyplýva, že náklady, ktoré bol nútený vynaložiť po prevzatí vozidla, zodpovedajú nákladom na sprevádzkovanie vozidla, ktoré bolo v rozhodnom období zadržované žalovanou, pričom do týchto nákladov nezahrnul ani náklady na výmenu oleja. Konštatovanie pojazdnosti príslušníkom Policajného zboru neznamená, že vozidlo sa nachádzalo v rovnakom, či dokonca porovnateľnom stave ako v čase jeho zaistenia, a už vôbec neznamená, že po štvorročnom státi sa vozidlo nachádzalo v stave spôsobilom na uskutočňovanie prepravy, t. j. na podnikanie. Pokiaľ žalovaná spochybňovala ním predložený znalecký posudok, bolo nutné preukázať že sa v čase zaistenia vozidla oň riadne starala a uskutočnila všetky potrebné kroky k tomu, aby na vozidle nevznikla žiadna škoda. Žalovaná neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že predmetný ľahač chránila pred poškodením a zničením a vzniknutý stav nezapríčinila; na vozidle nevykonávala žiadnu ani len bežnú údržbu. Ďalej poukázal na to, že pokiaľ by nebolo možné určiť výšku ušlého zisku, znalec by túto skutočnosť v záveroch svojho znaleckého posudku uviedol. Vozidlo bolo zakúpené na podnikanie a na produkciu zisku. Neoprávneným zadržávaním vozidla žalovanou mu vznikla škoda titulom ušlého zisku, keďže nemohol nákladný ľahač používať na účel, na ktorý bol zakúpený. Záverom navrhol, aj s poukazom na jeho odvolanie, žalobe vyhovieť.

7. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že predmetný ľahač bol zaistený dňa 27.12.2013 v súlade so zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore z dôvodu, že sa nachádzal v pátraní. V období od 27.12.2013 do 29.08.2016 bol predmetný ľahač zadržávaný oprávnene, čo konštatoval aj súd prvej inštancie. Približne 3 roky bol ľahač zaistený oprávnene, preto nie je zrejmé, na základe akých skutočností má žalobca za to, že škoda v ním požadovanej výške mu vznikla práve nevydaním ľahača na základe vykonateľného rozhodnutia súdu, teda v čase od 29.08.2016 do 14.09.2017. Z listiny „vrátenie vecí“ vyplýva, že predmetný ľahač bol „bez viditeľných poškodení“ a bol „pojazdný“, karoséria, motorový priestor, sklá vozidla a osvetlenie, pneumatiky a disky, interiér vozidla, iné zariadenia a veci boli v deň vrátenia predmetného ľahača bez poškodenia, keďže listina neobsahuje akúkoľvek informáciu o ich poškodení. V konaní netvrdila, že „príslušník Policajného zboru je špecialistom z oblasti automechaniky“, žalobca však uvedenú listinu bez pripomienok podpísal, preto má za to, že súhlasil s opisom stavu ľahača. Ľahač bol v momente prevzatia žalobcom pojazdný, a teda použiteľný na jazdu. Nerozporuje, že žalobcom menované súčasti sa opotrebúvajú a podliehajú výmene, práve naopak, má za to, že dokonca podliehajú pravidelnej výmene, to znamená, že k ich výmene by zo strany žalobcu nepochybne muselo dôjsť aj v prípade, ak by predmetný ľahač bol používaný žalobcom na účel, na ktorý bol zakúpený. K výmene týchto súčastí by však došlo aj vtedy, ak by predmetný ľahač „stál“ u žalobcu a nebol používaný na účel, na ktorý bol kúpený; k čomu by zrejme aj došlo, keďže zo žalobcom predložených dokladov nevyplýva 100% vyťaženosť všetkých vozidiel žalobcu v predmetnom období. K výmene týchto súčastí by muselo dôjsť aj za situácie, že by bol predmetný ľahač žalobcovi vrátený po cca 3 rokoch od jeho zaistenia, v súlade s vykonateľným rozhodnutím súdu. Poukázala na rozdiel medzi nákladmi spočívajúcimi v sprevádzkovaní vozidla a nákladmi vzťahujúci sa k žalobcom uplatnenej, ale nepreukázanej výške škody, ktorá žalobcovi mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu, za ktoré žalobca považuje nevydanie predmetného ľahača na základe vykonateľného rozsudku súdu. K ušlému zisku uviedla, že tento sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to pri skutočnej škode), ale stratou očakávaného príjmu (výnosu). Nestačí pritom len pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, ale musí byť s istotou preukázané, že pri pravidelnom behu veci (nebyť škodnej udalosti, resp. protiprávneho konania škodcu) mohol žalobca dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Ohľadom príčinnej súvislosti opätovne zopakovala to, čo uviedla aj v odvolaní.

8. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej znovu zopakoval skutočnosti prezentované vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej.

9. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Namietal nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že pred ukončením zákonnej 90 dňovej lehoty na zaistenie, si vlastnícke právo k ťahaču uplatňoval okrem neho aj U. Q.. Práve z tohto dôvodu postupovalo Okresné riaditeľstvo PZ v K. G. v zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. Vlastnícke právo k ťahaču si však žalobou uplatnil len on. Uplatnenie vlastníckeho práva k nákladnému ťahaču bolo možné len iniciovaním súdneho konania o vydanie veci na príslušnom súde v lehote do 60 dní odo dňa doručenia výzvy OR PZ. Keďže si žiadna iná osoba vlastnícke právo k ťahaču týmto spôsobom neuplatnila, bolo možné vyvodiť záver, že otázka vlastníctva bola známa už v priebehu súdneho konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9C/144/2014. Po rozhodnutí súdu prvej inštancie už nemala žalovaná nákladný ťahač v oprávnenej detencii. Pokiaľ by sa pred uplynutím 90 dňovej lehoty na zaistenie nákladného ťahača nedostavil na OR PZ K. G. pán Q., na preukázanie jeho vlastníckeho práva by postačovali všetky listiny a doklady, ktoré napokon predložil aj v súdnom spore; dôvody zaistenia ťahača by týmto pominuli a OR PZ by postupoval v zmysle ustanovenia § 21 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. Ani využitím oprávneho prostriedku proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/144/2014-103 nebolo v možnostiach žalovanej zvrátiť otázku jeho vlastníckeho práva k nákladnému ťahaču. Z uvedených dôvodov má za to, že mu mal byť priznaný nárok na náhradu škody titulom ušlého zisku za obdobie rokov 2014 až 2017 v súlade s vyčísleným ušlým ziskom v zmysle znaleckého posudku č. 1/2020 v celkovej výške 31.700 eur.

10. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že žalobca žiadnym spôsobom existenciu jej nesprávneho úradného postupu nepreukázal. Žalobcovi bola oprávnená vydať ťahač až na základe vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Nové Zámky, a preto nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že mu mal byť priznaný nárok na náhradu škody za obdobie rokov 2014 až 2017. Ak by sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, je zrejmé, že takýto nárok by bol v časti premlčaný, a preto proti takémuto nároku vzniesla námietku premlčania. Ďalej poukázala na svoje vyjadrenia, v zmysle ktorých žalobca hodnoverne nepreukázal vznik ani výšku škody, ako ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

11. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že vozidlá ktoré v spornom období nevyužíval, boli staršie a nebolo ich možné využívať na podnikateľskú činnosť z dôvodu ich technického stavu. Technický stav ťahača bol v čase jeho kúpy takmer ako nový, respektíve vzhľadom na ojazdené vozidlo veľmi dobrý, čo bolo aj dôvodom jeho kúpy. Ťahač nadobudol za sumu 12.000 eur, ak by nebol zaistený, mohol v prípade jeho predaja v roku 2013 získať vyššiu sumu. Aj s prihliadnutím na túto skutočnosť považuje vyjadrenie žalovanej k otázke ušlého zisku za nedôvodné, pretože znalecká organizácia pri výpočte ušlého zisku zohľadnila aj počet vozidiel, ktoré sa v tom ktorom roku využívali. Kľúčom výpočtu znalca bol podiel jeho tržieb za prepravu v tom ktorom roku.

12. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je v zamietajúcej časti vecne správny a ako taký ho v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo výroku o zastavení konania v časti a výroku o trovách znaleckého dokazovania nadobudol rozsudok z dôvodu absencie odvolania právoplatnosť.

13. Podľa obsahu spisu si žalobca podanou žalobou uplatňuje právo voči štátu na náhradu škody, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Za nesprávny úradný postup žalobca považoval nevydanie ťahača po rozhodnutí súdu prvej inštancie v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9C/144/2014. Medzi stranami nie je sporné, že predmetný ťahač bol zaistený dňa 27.12.2013 v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore z dôvodu, že sa nachádzal v pátraní. Kvôli pochybnostiam o vlastníckovi ťahača bol žalobca v zmysle § 21 ods. 9 citovaného zákona vyzvaný na uplatnenie svojho vlastníckeho práva na zaistenú vec na príslušnom súde. Žalobca podal na Okresný súd Nové Zámky žalobu o vydanie veci, ktorej bolo vyhovené rozsudkom č. k. 9C/144/2014-103 zo dňa 26.11.2014, ktorý

bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/101/2015-135 zo dňa 20.04.2016. Napriek vykonateľnosti rozsudku Ministerstvo vnútra SR predmetný ťahač žalobcovi nevydalo a vo veci podalo dovolanie spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Nákladný ťahač bol žalobcovi vydaný až po rozhodnutí dovolacieho súdu dňa 14.09.2017, avšak žalobca sa domnieval, že podmienky na jeho vydanie boli splnené už dňa 26.11.2014, t. j. v deň rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že žalovaná v období od 27.12.2013 do 29.08.2016 zadržovala ťahač oprávnene. S uvedeným názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil. V konaní bolo preukázané, že predmetný ťahač bol zaistený v zmysle zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, pričom útvar PZ postupoval rovnako v zmysle zákona aj v prípade, keď vyzval žalobcu na uplatnenie vlastníckeho práva k ťahaču na príslušnom súde. Uvedený postup nebol žalobcom spochybňovaný. Žalobca videl nesprávny úradný postup žalovanej v tom, že žalovaná nevydala ťahač po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorý uložil Ministerstvu vnútra SR ťahač vydať. Odvolací súd sa domnieva, že podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie č. k. 9C/144/2014-103 bolo zo strany žalovaného Ministerstva vnútra SR legitímne a v súlade s CSP, keďže mal žalovaný subjekt pochybnosti o správnosti prvoinštančného rozhodnutia. Pokiaľ rozsudok súdu prvej inštancie nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, bolo by prípadné vydanie ťahača predčasné. Príslušný útvar Policajného zboru nebol oprávnený rozhodovať o vlastníckom práve k ťahaču, ktorý bol v jeho úschove a nebol ani oprávnený vydať ťahač skôr, ako o vlastníctve rozhodol súd, do ktorého výlučnej právomoci patrilo o danom spornom práve rozhodnúť. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaný subjekt v konaní sp. zn. 9C/144/2014 bol povinný ťahač vydať až po nadobudnutí právoplatnosti a následnej vykonateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, čo bolo dňa 29.08.2016. Odvolací súd sa z uvedených dôvodov nestotožnil s námietkami žalobcu o nesprávnom úradnom postupe žalovanej v období, ktoré predchádzalo vykonateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil.

15. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nárokov žalobcu na náhradu škody v podobe ušlého zisku ustálil, že žalovaná mala ťahač u seba neoprávnene v období od 29.08.2016 do 14.09.2017, a preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi ušlý zisk za dané obdobie, pričom vychádzal zo znaleckého posudku č. 1/2020. Žalovaná v odvolaní namietala, že úlohou znalca bolo iba vyčíslíť výšku ušlého zisku. Nebol však zohľadnený pokles vozidiel v dôsledku poklesu vodičov, neodstúpenie žalobcu od žiadnej konkrétnej zmluvy v danom období, nevyužívanie niektorých vozidiel žalobcu po celý rok. Vychádzajúc len z výpočtov ušlého zisku vypočítaného priemerne na jedno vozidlo na rok, žalobca podľa názoru žalovanej, dôkazné bremeno neuniesol. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré odzneli na pojednávaní konanom dňa 25.09.2020, na ktorom konateľ žalobcu, pán Y. V. uviedol, že v období rokov 2015 až 2017 musel časť vozidiel predať, pretože mu odchádzali vodiči a bral menej objednávok. Ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 319/2008, „Ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto ustálené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti)“. Otázka príčinnej súvislosti nemôže byť riešená všeobecne, ale iba v konkrétnych súvislostiach. V príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci totiž musí byť majetková ujma spôsobená tým, že takýto postup zasiahol do priebehu deja vedúceho k určitému zisku, a nielen tvrdené zmarenie zamýšľaného finančného zámeru.

16. Vo vzťahu k súdom priznanej sume 3.192,40 eura žalovaná v odvolaní namietala, že nešlo o škodu na vozidle, ktorá podľa nej ani nevznikla, ale o vyčíslenie nákladov vynaložených žalobcom na sprevádzkovanie vozidla. Zároveň poukázala na listinu podpísanú žalobcom pri vydávaní ťahača, z ktorej vyplývalo, že ťahač bol pojazdný a bez viditeľného poškodenia. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd videl nesprávny úradný postup žalovanej v tom, že žalovaná nevykonalala dostatočné úsilie na to, aby na zadržanom ťahači nevznikla škoda. Ťahač bol v období od 27.12.2013 do 14.09.2017 vo faktickej detencii žalovanej, a preto sa táto mala oň postarať, pričom vychádzal analogicky z ustanovení § 659 a § 661 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

17. K tomu odvolací súd uvádza, že podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, platného v čase zaistenia ťahača žalobcu, ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvár Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Osoba, ktorá si uplatnila právo na zaistenú vec na súde, je povinná v lehote podľa predchádzajúcej vety oznámiť útvaru Policajného zboru, ktorý zaistenú vec uložil do úschovy, na ktorom súde si toto právo uplatnila. Po rozhodnutí súdu o vrátení zaistej veci oprávnenej osobe je táto povinná uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, ak súd nerozhodne inak.

18. Samotné znenie citovaného zákona upravuje, že zaistená vec sa nachádza v úschove a oprávnená osoba je povinná uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, pričom odkazuje na § 742 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje konanie bez príkazu. V súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného právneho postupu štátneho orgánu. Súd prvej inštancie aplikoval na vzťah medzi žalobcom a žalovanou ustanovenia zmluvy o výpožičke, pričom povinnosťou žalovanej bolo podľa názoru súdu vykonávať bežnú údržbu veci bez nároku na náhradu nákladov, ktoré vynaložila v súvislosti s údržbou. Podľa Občianskeho zákonníka je účelom výpožičky bezplatné užívanie veci vypožičavateľom počas dohodnutej doby. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, prečo súd na daný právny vzťah medzi stranami sporu aplikoval práve ustanovenia o výpožičke, keď žalovaná nemala žiadne oprávnenie predmetný ťahač užívať, a v zmysle § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. bol ťahač ako zaistená vec uložený do úschovy. Nesprávnym úradným postupom sa rozumie porušenie pravidiel pre správanie sa štátneho orgánu pri akejkoľvek činnosti spojenej s výkonom jeho právomoci, ak pri nej alebo v jej dôsledku došlo k porušeniu právnych predpisov upravujúcich správanie sa štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Zaistenie veci je upravené špeciálnym zákonom č. 171/1993 Z. z. Podľa názoru odvolacieho súdu by k nesprávnemu úradnému postupu žalovanej mohlo dôjsť len porušením právnych predpisov, ktoré upravujú postup súvisiaci so zaistením veci. Žalobca súdiac podľa obsahu žaloby, však nesprávny úradný postup žalovanej nevidel v tom, že žalovaná sa o zaistený ťahač riadne nestarala, ale v tom, že žalovaná mu ťahač nevydala bezodkladne po rozhodnutí súdom prvej inštancie, ktorý rozhodol o povinnosti ťahač vydať; a voči rozhodnutiu podala odvolanie a následne aj dovolanie. V prvom rade si je potrebné v konaní ujasniť, vo vzťahu k akému nesprávnemu úradnému postupu žalovanej si žalobca uplatnil náhradu škody, a či postupom žalovanej došlo k porušeniu právnych predpisov v súvislosti s výkonom jej právomoci pri zaistení veci podľa zákona č. 171/1993 Z. z. Pokiaľ k porušeniu úradného postupu došlo, je potrebné ustáliť, v čom spočíval nesprávny úradný postup a určiť aj obdobie, po ktoré žalovaná postupovala pri zaistení ťahača nesprávne. Na jednej strane súd prvej inštancie konštatoval, že ťahač bol v období od 27.12.2013 do 29.08.2016 zaistený oprávnene, na druhej strane však žalobcovi priznal náklady vo výške 3.192,40 eura vynaložené na sprevádzkovanie vozidla za obdobie od 27.12.2013 do 14.09.2017, pretože sa oň žalovaná riadne nestarala. Právo na náhradu škody však podľa zákona č. 514/2003 Z. z. prináleží len tomu, komu bola škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom. Zároveň pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, existencia škody a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

19. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o škode, ktorú predstavovali náklady na sprevádzkovanie ťahača a ušlý zisk, nezodpovedá požiadavke presvedčivosti v zmysle § 220 ods. 2 tretej vety CSP, podľa ktorého súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a to si vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (obdobne Ústavný súd SR pod sp. zn. IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (obdobne Ústavný súd SR pod sp. zn. III. ÚS 107/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda

na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú a aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.“ (obdobne Ústavný súd SR pod sp. zn. I.ÚS 243/07, I.ÚS 155/07, I.ÚS 402/08).

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach práve pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu, okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba považovať aj taký postup súdu, keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

21. V ďalšom konaní súd prvej inštancie nanovo vec prejedná, pričom vo vzťahu k ušlému zisku zohľadní a vysporiada sa aj s poklesom vozidiel žalobcu v dôsledku poklesu vodičov, neodstúpením žalobcu od žiadnej konkrétnej zmluvy v danom období a nevyužívaním niektorých vozidiel po celý rok. Vyhodnotí zohľadniac všetky konkrétne okolnosti, či na strane žalobcu vôbec ušlý zisk vznikol a či vznikol v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovanej, či nešlo len o pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, či žalobca nad všetku mieru pochybností preukázal, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania žalovanej) mohol dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku. Vo vzťahu ku škode uplatnenej žalobcom vo výške 3.192,40 eura si súd ujasní, vo vzťahu k akému nesprávnemu úradnému postupu žalovanej si žalobca uplatňuje náhradu škody, a či postupom žalovanej došlo k porušeniu právnych predpisov v súvislosti s výkonom jej právomoci pri zaistení vecí podľa zákona č. 171/1993 Z. z. Pokiaľ dospeje k záveru, že k porušeniu úradného postupu došlo, bude treba ustáliť, v čom spočíval nesprávny úradný postup a určiť aj obdobie, po ktoré žalovaná postupovala pri zaistení ťahača nesprávne. Zároveň treba mať na zreteli, že právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. prináleží len tomu, komu bola škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom, a to za súčasného splnenia troch základných predpokladov, ktorými sú nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, existencia škody a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Svoje nové rozhodnutie súd odôvodní tak, aby bolo presvedčivé a aj preskúmateľné v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. V zmysle § 391 ods. 2 CSP je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie nanovo rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, vakom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).